2e JAARGANG No. 10 15 GRASMAAND 1938

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD TOT
VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

OPSTELRAAD: MALIEBAAN 35, UTRECHT
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
INSCHRIJFGELD: f 1.50 PER JAAR (f 0.75 PER HALF JAAR)
POSTGIRO 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")

Kop omhoog!

„Liefde tot het Vaderland is niet anders dan liefde tot het leven." Lod. van Deyssel.

De liefde tot het vaderland, —
Dat is de liefde tot het leven.
Gij, van den weide- en heidekant,
Gij, visschersman en varensklant,
Waar zijt gij met uw hart en hand
Gebleven?

De durf tot strijd voor 't vaderland, —
Dat is de durf tot strijd voor 't leven.
Begrijpt gij dat? 't Is nu de kans
Voor wie nog reê zich weet en mans....
Waar zijt gij met uw durf dan thans
Gebleven?

Het kloek verweer voor 't vaderland, —
Dat is het kloek verweer ten leven.
Verloren 't land, verloren eer:
't Bestaan schenkt geen bekoren meer.
Waar zijt gij met uw kloek verweer
Gebleven?

Den kop omhoog! Verbreek den ban,
In liefde, in durf, in kloek verweer;
Wees waakzaam, werkzaam, — wees een man,
Op wien de toekomst bouwen kan!...
Sta voor uw land, uw leven dan
Met eere!

J. WICHERINK.

(Overgenomen uit „de Blauwvoet", Louwmaand, Jaargang 18, no. 3).

Haat of daad?

Nu het Groot-Duitsche Rijk is ontstaan, waarnaar talloos velen eeuwenlang verlangd hebben, komt vanzelf de vraag naar voren, wat er zal gebeuren met de menschen in Oostenrijk, die om partijpolitieke en zelfzuchtige overwegingen het wisten klaar te spelen, deze groote gebeurtenis eenige jaren te vertragen.

Het is begrijpelijk, dat menigeen, met wraakgevoelens om het ondergane leed, nu om vergelding roept; even begrijpelijk is het, dat velen in ons eigen land voorspellen, wat hier gebeuren zal, als de nationaal-socialistische gedachte overwonnen heeft.

Dat zal intusschen nog wel eenige jaren duren en men zou dus aan deze voorspellingen zwijgend kunnen voorbijgaan, of hoogstens kunnen zeggen: wie dan leeft, wie dan zorgt. Dat ik desniettemin even de aandacht vraag voor het geval, dat Mussert wint, vindt zijn oorzaak in de overweging, dat wij ons in onzen huidigen strijd reeds op dien overwinningstoestand hebben in te stellen, niet om wat dan mogelijk geschieden *kan*, maar om de eenig juiste opvatting van wat dan gebeuren *moet* aan te kweeken.

Er zijn drie manieren, om den tegenstander van de onjuistheid zijner opvattingen te overtuigen en voor de nationaalsocialistische gedachte te winnen.

Allereerst: we gebruiken daarvoor ons woord, al of niet gedrukt, en we onderwijzen hem in de theorie onzer beginselen; dit zal voornamelijk in de kampperiode onzer Beweging het geval zijn.

Voorts: we laten hem door ons voorbeeld zien, dat onze beginselen beter en onze idealen hooger zijn dan de zijne, we laten hem als het ware de nationaalsocialistische praktijk zien, de daad. In hare volle werking zal deze mogelijkheid zich eerst kunnen laten gelden, als Mussert geroepen zal worden te doen, wat Hitler voor zijn land en volk nu reeds vijf jaar lang gedaan heeft.

Tenslotte: we laten den tegenstribbelenden volksgenoot onze meerderheid op lichamelijke, op handtastelijke wijze verstaan, we brengen hem met schimp en schande, met kracht en geweld bij, dat hij overwonnen is, we slaan hem knock-out!

Dat is verreweg de gemakkelijkste manier om zich van den tegenstander te ontdoen, maar het is een democratisch middel: vrijheid gelijkheid en broederschap... ou la mort (of ik sla je de hersens in). In de democratisch geregeerde landen kunnen we dergelijke neigingen dan ook voortdurend vaststellen, en óók in Oostenrijk onder Schuschnigg werd volgens die geweldregel „geregeerd". Ook daar was het symbool der gezagshandhaving de gummiknuppel.

Maar — om in eigen huis te blijven en de hand in eigen boezem te steken — wie heeft deze haatgevoelens nimmer in onze rijen vernomen, als er weer eens een bijzonder kras staaltje van corruptie en van terreur openbaar geworden was?

Toch kan er niet ernstig genoeg tegen eene dergelijke denkwijze gewaarschuwd worden!

Recht moet recht blijven, onder alle omstandigheden. Wij maken er aanspraak op in onzen huidigen strijd, wij moeten het onvoorwaardelijk verzekeren aan de andere volksgenooten, indien zij eindelijk het onderspit hebben moeten delven. Dan mag er geen sprake zijn van wraak, wel van vergelding volgens de beginselen des rechts, voor wie in den voorafgaanden strijd dat recht met voeten trad en onrecht deed.

Vanzelf zal daardoor den andersdenkenden volksgenoot, die ons om des beginsels wille en niet met duivelsche list en satanische middelen bestreed, geen haar op zijn hoofd gekrenkt worden.

We zullen dan slechts met een ironisch lachje de bedankjes onzer vroegere wederpartij in ontvangst nemen „dat de revolutie zoo geheel zonder bloedvergieten verloopen is" en we zullen dan geen twijfel aan die betuiging laten blijken, ook al weten we dat menigeen — ook menig geestelijke! — gevaar loopt door stevige knuisten in den nek en onder handen genomen te worden, om de meer dan laffe en karakterlooze manier, waarop zij vroeger streden en... na de nederlaag een beroep doen op onze ridderlijkheid, ons christelijk standpunt, ons opkomen voor liefde en gerechtigheid in de samenleving, op ... ja, wat niet al!

Uit den aard der zaak zullen we dan weten te onderscheiden tusschen verleiden en verleiders, en wie onder de laatsten zich schuldig maakten aan gruwelijk onrecht en duivelsche ophitsing zullen ongetwijfeld ter verantwoording worden geroepen, zoo dit niet reeds eerder geschied is.

Ik denk hier bijv. aan eene insinuatie van Henri Polak, dat Nationaalsocialisten en moordenaars eigenlijk woorden van dezelfde beteekenis zouden zijn, en dat terwijl kameraad Dassen vóór het Centraal Station te Amsterdam aan den lijve heeft ondervonden, dat veeleer Marxisme en moord synoniem zijn!

Afgezien van zulke verleiders zullen we het den anderen in de rijen onzer tegenstanders mogelijk moeten maken, zich op hun verkeerd handelen te bezinnen en van het verkeerde pad op den rechten weg terug te keeren. Velen onder ons hebben toch ook zoo moeten handelen?

We willen ze dan niet met smaad en hoon ontvangen; óók zij waren en zijn onze volksgenooten! Hoogstens zullen we ons veroorlooven uit Schillers drama „die Piccolomini" het beroemde woord te citeeren:

Spät kommt ihr, doch ihr kommt!
(Je komt wel laat, maar je kómt dan toch)

Kameraden, na de zege dus geen haat, maar de daad! De derde mogelijkheid tot overtuiging onzer bestrijders laten we geen enkel oogenblik bij ons opkomen... en daarin moeten we ons nu reeds oefenen.

Overtuigen moeten we, zeker, ook nog door het woord dan, maar voornamelijk door de daad, om niet in hetzelfde euvel te vallen onzer huidige regeeringsvormen van wel genoeg te zwammen en te zwetsen, maar bitter weinig te doen.

Die daden zullen echter niet zoo gauw en zoo goed verricht kunnen

worden, als we ze niet terdege voorbereiden en wij reeds thans, in onzen tegenwoordigen strijd, aan den opbouw der nieuwe maatschappij niet voortdurend denken en arbeiden.

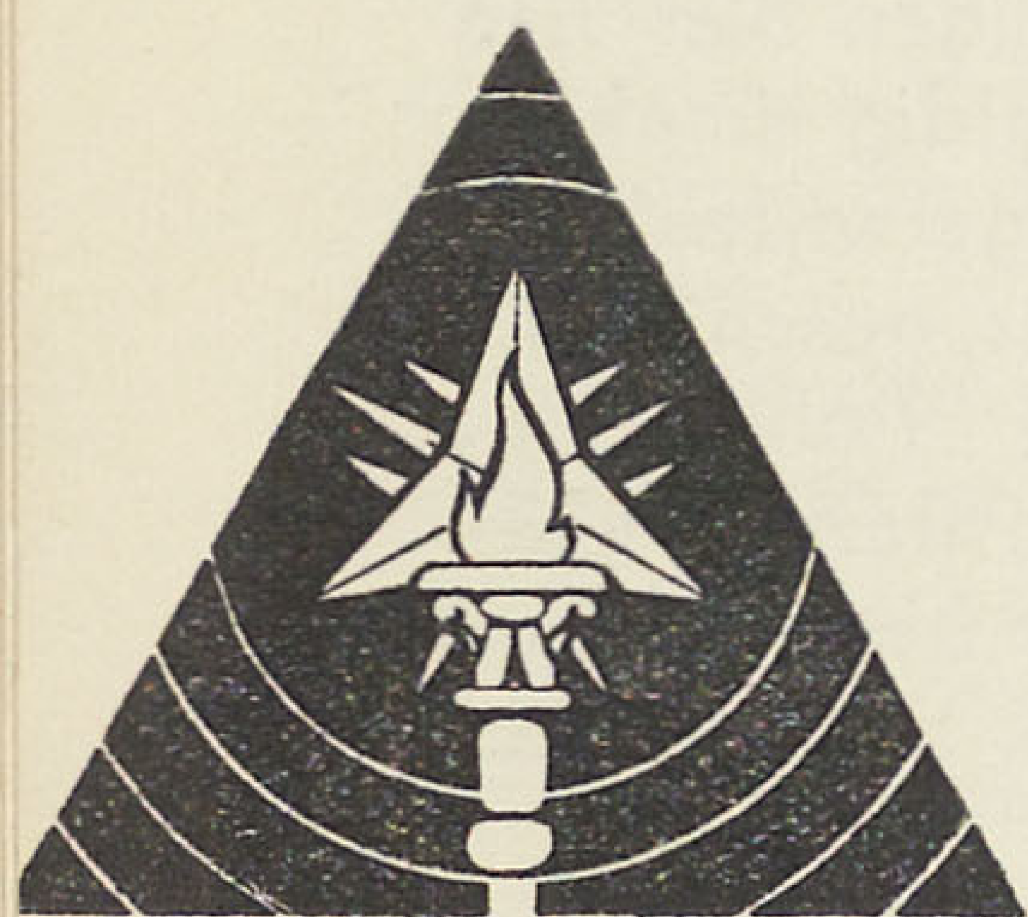
Ongetwijfeld heeft Hitler, toen hij aan de macht kwam, reeds jaren lang aan die daden gedacht en ze door deskundigen doen voorbereiden; anderszins zou de opbloei van het nieuwe Duitschland niet zoo sterk en overtuigend geschied zijn. En deze ervaring zal hem in staat stellen, thans ook Oostenrijk snel en stevig op pooten te zetten.

Evenzoo moeten ook wij reeds nu onze gedachten laten gaan over wat eenmaal zal moeten en kunnen geschieden en al behoeft nu iedereen niet terstond te denken, dat zijn huismusch een valk is, laat elke kameraad oogenschijnlijk-gezonde denkbeelden te bevoegder plaatse ter kennis brengen.

Niemand der onzen schame zich, want vaker dan men denkt zijn nieuwe gedachten van diepe draagkracht en verre strekking aan arbeidersbreinen ontsproten. Denk maar aan Hitler!

Ook al „vinden" we niets van belang, dit belangrijke is althans gewonnen, dat we ons denken op de daad hebben ingesteld en niet op haat! Wreekt uzelven niet, beminden, (maar geeft den toorn plaats) want er is geschreven: Mij komt de wrake toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere. (Rom. 12 : 19).

EROS.

Geschiedkundige flitsen

II.

In een land als het onze, dat „positief christelijk" wordt geregeerd, spreekt men natuurlijk veel over de „ordonnantiën Gods". Deze moeten richtsnoer van het Bewind zijn, juist in het maatschappelijke, sociale leven. Wel mag worden aangenomen, dat de R.K.S.P. omtrent die ordeningen Gods niet onbeduidende verschilpunten heeft vergeleken met de opvattingen der Christelijk-Historische- en der A.R. Partij, maar de menschen, die het bijzonder aangaat, zijn erg verheugd te weten, dat de „ordeningen Gods", levend in de harten der meeste Bewindsmannen, uitgangspunt, inhoud en doelstelling hunner regeeringsdaden en maatregelen zijn.

't Is gek, maar waar: er wordt van liberale en andere hiermede verwante zijde wel gesputterd tegen deze zoogenaamde positief-Christelijke Regeering, ik herinner me evenwel niet ergens te hebben gelezen dat voordien ons land „onchristelijk" werd geregeerd, dus heidensch!

Wat moeten de propagandisten en hoeders der ordonnantiën Gods wel antwoorden als ze eens pal voor de vraag kwamen te staan: Wat verstaat Ge eigenlijk onder de ordeningen Gods?

Nu, er zullen zeker enkele antwoorden volgen, die aan den Bijbel ontleende voorschriften Gods voor het dagelijksche leven van volkeren en menschen behelzen. Bij nader toezien zal dan blijken, hoe vaak de nadruk wordt gelegd op uiterlijke geboden en verboden van luttel zedelijk gehalte. De verwaarloozing dezer voorschriften, of hun overtreding wordt als zonde gebrandmerkt, terwijl die geboden en verboden, het innerlijke, zedelijke gedrag van den Christen rakend, minder genoemd en nog veel minder voor de levenspraktijk worden aanbevolen, behartigd en toegepast.

Van één heel belangrijke ordening Gods wordt *in 't geheel niet gerept.*

Het Nationaal-Socialisme mag er zich op beroepen juist met deze ordonnantie Gods ernst te willen maken.

We spreken van de voorschriften, die Mozes, in opdracht Gods, het in „'t Beloofde Land" binnengetrokken Israëlitische Volk gaf in zake de verdeeling, bebouwing en het beheer van den nieuwverkregen Vaderlandschen Bodem. Uit al deze daarop betrekking hebbende voorschriften en wetten blijkt, dat het Joodsche Volk oorspronkelijk in hoofdzaak een Boerenvolk was. Door het lot was indertijd den verschillenden stammen een deel des lands toegewezen. Slechts de stam Levi, die de opdracht had als priester voor het Volk op te treden, kreeg geen land en woonde verstrooid in Israël.

Scherpe wetten zorgden ervoor, dat de eenmaal verkregen grond bezit der Volksgemeenschap bleef.

Theologisch werd dit zoo aangeduid:

Want het Land is het Mijne. Lev. 25 : 23.

De bedoeling der wetgeving was, dat, mocht in of na tijden van oorlog of schaarschte bij den een of anderen boer gebrek aan geldmiddelen zijn ontstaan, het streng verboden was den akker, of het huis voor eeuwig te verkoopen. De prijs werd bepaald in evenredigheid met de vermoedelijke opbrengst van den akker in het aantal jaren, dat nog overbleef tot het zoogenaamde Jubeljaar. Het Jubeljaar speelde een hoogstbelangrijke rol bij de Joden. Men rekende steeds met het getal zeven. Zes dagen werken, één dag, de *zevende* rustdag. Zes jaren werd de akker bewerkt, in het zevende jaar moest het veld braak blijven liggen.

Het 50e jaar, dus het jaar na de 7 maal 7 jaren was het *Jubeljaar:* en Gij zult wederkeeren een ieder tot zijne bezittingen.

Een voorbeeld.

Een gezinshoofd zag zich genoodzaakt een gedeelte van zijnen akker te verkoopen. 't Was in het 40e jaar. Er bleven nog 9 jaar tot de intrede van het Jubeljaar.

Betaald werd dus de doorsnee opbrengst van dien akker gedurende 9 jaar. *Dan* moest het verkochte veld onherroepelijk weer terug in 't bezit van den vorigen eigenaar. Naar de veelheid der jaren zult gij zijnen koop vermeerderen, en naar de weinigheid der jaren zult gij zijnen koop verminderen; want hij verkoopt aan u *het getal der inkomsten.* Lev. 25 : 16. Ge ziet dus: Het land zal niet *voor altoos verkocht* worden. Lev. 25 : 23.

Opmerkelijk is het ook hoe de profeten Israëls in later tijden als de hoofdzonde het verkwanselen van den grond en bodem hebben gegeeseld.

Ge kent de geschiedenis van den Wijnberg Naboth's.

In de Spreuken hooren we Salomon uitroepen: *„Zet de oude palen niet terug"*. Spr. 23 : 10.

De profeet Jesaja waarschuwt: *Wee dengenen, die huis aan huis trekken, akker aan akker brengen, totdat er geene plaats meer zij, en dat gijlieden alleen inwoners gemaakt wordt in het midden des lands!* Jes. 5 :8.

Toen Nehemia met een gedeelte van 't Joodsche Volk naar Palestina teruggekeerd was, eischte hij van de Rijken: *Geeft hun toch als heden weder hunne akkers, hunne wijngaarden, hunne olijfgaarden en hunne huizen.* Nehemia, 5 : 11.

Deze man wist heel goed, dat slechts door een gezonden boerenstand het bestaan van het Volk was gewaarborgd.

Hoeveel zou hieraan nog kunnen worden toegevoegd.

Men ziet nu reeds hoe belangrijk deze ordeningen Gods moeten worden genoemd.

Daar komt nu *de Jood,* Marx: eigenlijk Mordechaï, en wenscht de sociale misstanden in de Wereld te doen verdwijnen. Hij, de *ontwortelde* Jood, de *Vaderlandslooze* weet van niets anders dan geld.

Daarom heet zijn Hoofdwerk ook: *„Het Kapitaal"*. Alles staat in zekere verhouding tot het kapitaal, is daarvan afhankelijk! De mensch en zijn krachten „koopwaar".

Geld, het vloeibaarste en onzekerste, wat er bestaat. Het kan ons niet voeden, en het kan ons niet kleeden.

Gods ordeningen gaan niet uit van 't geld, maar van den Grond.

De volgorde (naar 't Goddelijke plan in de lijn van de natuur) heet: 1e. *grond* — 2e *arbeid* — 3e *kapitaal.*

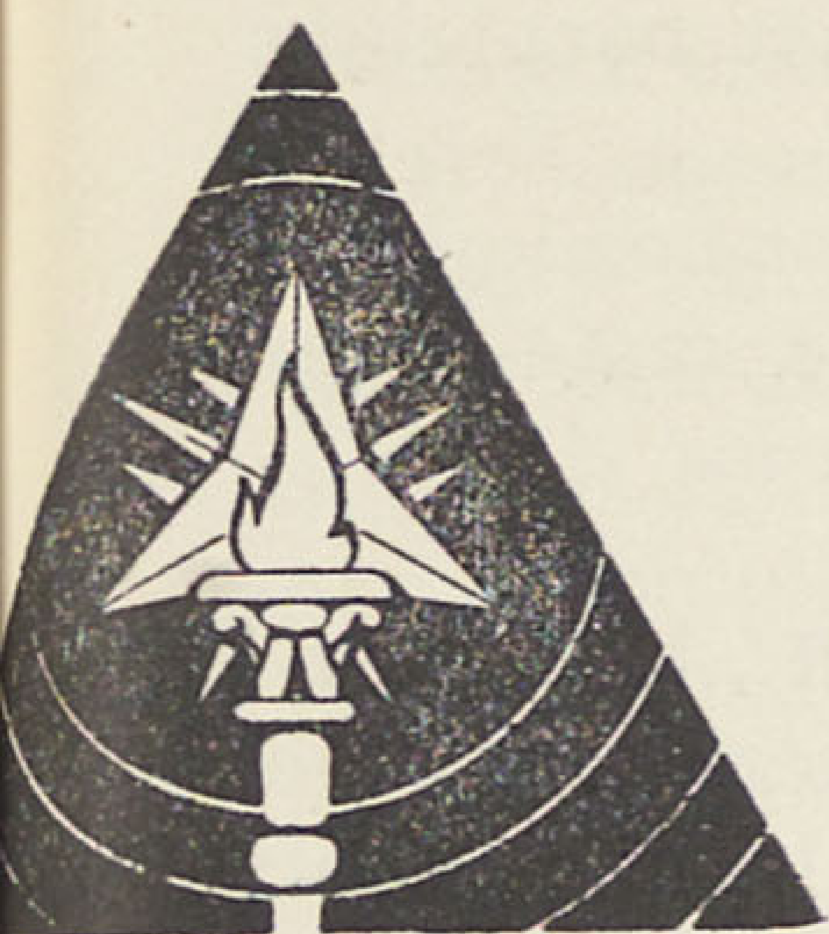
De A.R. en de C.H. noemen zich de tegenstanders van het Marxisme, maar ze weten en merken niet, hoe ze geleidelijk zijn afgegleden van de verordeningen Gods en *zijn gaan denken in de gedachte van Marx.*

Van niets anders spreken ze dan in *één koor van geld:* De A.R., de C.H., de Liberalen, en alle anderen!

Inmiddels, terwijl er nog zooveel vaderlandsche grond ter bewerking braak ligt, laat het kapitalistische stelsel dit werk niet toe; men spreekt in de Radio van de noodzakelijkheid 5 duizend man onder de wapenen te moeten houden met een zinspeling op gevaar uit het Oosten, en *dwingt 10.000* en meer *stoere werkers* (zijn dat misschien geen soldaten?) om juist bij die zoo bij uitstek „gevaarlijke" *Ooster*buren te gaan werken, *op straffe van onttrekking der steungelden.* Wat met al deze mannen, als het nu toch werkelijk eens noodig was, Mijnheer Colijn?

Sla Uw Bijbel open, dit keer eens niet in de Openbaring, maar in Leviticus 25, en stel U zelf de vraag, of op den grooten dag van *Armageddon,* Gij met Uwe geloofsgenooten, afgedreven als gij zijt van de werkelijke ordeningen Gods, niet aan de verkeerde zijde zult strijden?

V.

Van waar en waarheen?

Wat is toch de mystische kracht van het Nationaal-Socialisme, niet slechts beschouwd als een tot een bepaalde natie, een enkel volk beperkt verschijnsel, maar als een geheimzinnige drijfveer, die den jeugdige van hart van nagenoeg elk volk doet opspringen uit zijn rustig leven en hem eindelijk weer eens bezielt met den moed, desnoods de roekeloosheid tegenover onbekende gevaren, die eens den Kruisvaarder kenmerkte?

Indien ge U den strijd herinnert in de landen, waar de nieuwe idee reeds zegevierde, dan ziet ge ze, de jonge kerels in bruine of zwarte uniform, zelfbewust schrijdend langs hagen van vroegere tegenstanders. Maar op den weg, dien ze aflegden, snikte menige jonge kameraad zijn leven uit, neergemokerd door hen, die nu niet weten, hoe ze op de meest overtuigende manier van hun nat. soc. gezindheid blijk moeten geven. Dan herinnert ge U, hoe deze dragers van de jeugd, d.w.z. van de kracht hunner natie, vochten tegen lauwheid, domheid, humanistisch of pacifistisch bijgeloof, hoe de deur hunner familie in duizenden gevallen voor hen gesloten werd, hoe de huisvader, die in het wikken van gezinsverantwoordelijkheid tegenover trouw aan het nieuwe leven ,dat in hem gewekt was, het laatste koos, vrouw Zorg als een voortdurende gast aan zijn tafel zag. Vanwaar die moed en die volharding tot het einde, ook al liep de weg door honger en ellende?

De dagelijksche bezigheden voerden mij met den wagen door Vlaanderen. Vlaanderen, dat zoo vredig lag te dommelen in den Sprokkelmaand-avond. Vlaanderen, waarover men zoo leutige boeken kan schrijven, ook al bloedt het zoo lang reeds uit duizend wonden. Ook al schijnt het, alsof alles, wat internationale grootmacht heet, zich op dit stuk Dietsch leven heeft geworpen, om het te doen verstikken. Soms zit er in het prille voorjaar iets in de lucht, dat weemoedig stemt, hoewel deze stemming eerder bij den herfst behoort. Was het het onverklaarbare, dat zich op onze ziel legde, het verbonden zich weten met alles, wat hier in voorbije eeuwen leed en streed en bijkans onderging? Wie zal het verklaren, de „moderne" mensch heeft zich nu eenmaal een schamperen lach aangemeten tegenover alles, wat hij niet kan verklaren, door alleen maar zijn hersenen te laten werken.

Dan — het is ongeveer middernacht — naderen we een kruispunt en komt van den anderen kant een kleine groep mannen en vrouwen, vijftien, twintig misschien. Zij gaan in gelijken tred, tot de leider een „Halt" gebiedt. En dan klinkt eensklaps op in den nacht, als een vlam van liefde in een wereld zwart van onverschilligheid, het lied der Vlaamsche zonen, dan dansen plotseling de Leeuwen op tinnen en transen.

Handen heffen zich ten groet, de groep deelt zich en in het nachtelijke duister versterft allengs het gezang.

En het wonder heeft zich voltrokken, weg is de zwaarmoedigheid, nu men het wonder heeft beleefd, dat ook hier het oude taaie leven zegevierend door de verstikkende bovenlaag aan het breken is.

Eenige dagen later. En in Neerland's hoofdstad, in het „Jeruzalem" van het Westen, el dorado der internationale gelukszoekers, die stad, wier eerste magistraat bedevaarten onderneemt naar de heilige plaats Parijs, welker schutspatrones dan wellicht Josefine Baker is, verzamelen zich eenige duizenden mannen en vrouwen om voor het eerst, of bij vernieuwing, de boodschap van den nieuwen tijd te vernemen. De nieuwe tijd, die daarom nieuw en vernieuwd is, omdat daarin voor het eerst na eenige eeuwen van eigenliefde, haat en verdeeling God's oudste wetten zullen worden beluisterd en naar gehoorzamen daaraan zal worden gestreefd.

En of ge nu komt in Nederland of in Oostenrijk, in Vlaanderenland of in een der Skandinaafsche rijken, overal ritselt het van nieuw ontwakend leven.

Vanwaar en waarheen? Oude, dikwijls herhaalde vraag. Te benaderen, maar nooit geheel te beantwoorden, zegt de verstandelijke. Maar het is van den aanvang af zoo geweest, dat den kinderen werd geopenbaard, wat wijzen en verstandigen verborgen bleef.

Wij willen niet hooger grijpen, dan onze armen toelaten, maar wij willen toch ook niet in den modder zoeken, wat slechts boven ons te vinden is.

Toen eenige weken geleden bijna de geheele wereld luisterde naar den man, voor wien men nog slechts een zestal jaren geleden hoon en smaad over had, toen deze man, die slechts echtheid kent, eerlijker democraat was, dan allen die zich democraat noemen en voor het oor der wereld tegenover zijn volk rekenschap over zijn bewindvoering aflegde, toen sprak daar inderdaad een *man*. Geen valsche nederigheid maar — sterkste argument in een wereld van demoliberale krentenwegers en cententellers — met cijfers bewezen resultaten van een nieuwe levenshouding. Doch tenslotte zijn — men hoorde het zijn bewogen stem aan — uit het diepst van zijn hart opgewelden dank. Dank in de eerste plaats aan God, die hem de kracht verleende, dank aan zijn kameraden, van laag tot hoog, die naast hem zwoegden en streden. En tenslotte een liefdesverklaring. Mannelijk, rond en warm waren de woorden, waarmede hij getuigde van zijn vereering voor zijn land, dat wil zeggen, voor de gemeenschap van geest, cultuur en bloed, waarin God hem geboren deed worden.

Dit is het antwoord op de vraag: Vanwaar en waarheen? Uit God, door de wereld van zijn wondere werkelijkheid tot Hem terug. Veel stelt zich op den weg van dezen eeuwigen kringloop. Maar wie zich door Oorsprong en Doel gesterkt weet, die wandelt door zeeën van haat, door orkanen van leed, door oceanen van twijfel. Die vindt reeds in den strijd de belooning voor dien strijd, maar voelt daar boven uit leven het geloof in de bekroning van dien strijd.

In dit bewustzijn gaan wij voort, soms als eenzamen door den nacht,

soms als een leger, welks wapenen glanzen in het licht der zon, maar altijd: Voorwaarts!

In de verstrekte beantwoording dezer vraag ligt het raadsel van de kracht van het Nationaal-Socialisme. Wat een wereld van twijfel klinkt er op uit het lied van den onbekenden middel-eeuwschen mysticus:

Ik wandel en weet niet waarheen,
Ik strijd en weet niet waarvoor,
Vreemd, dat ik zoo vroolijk ben!

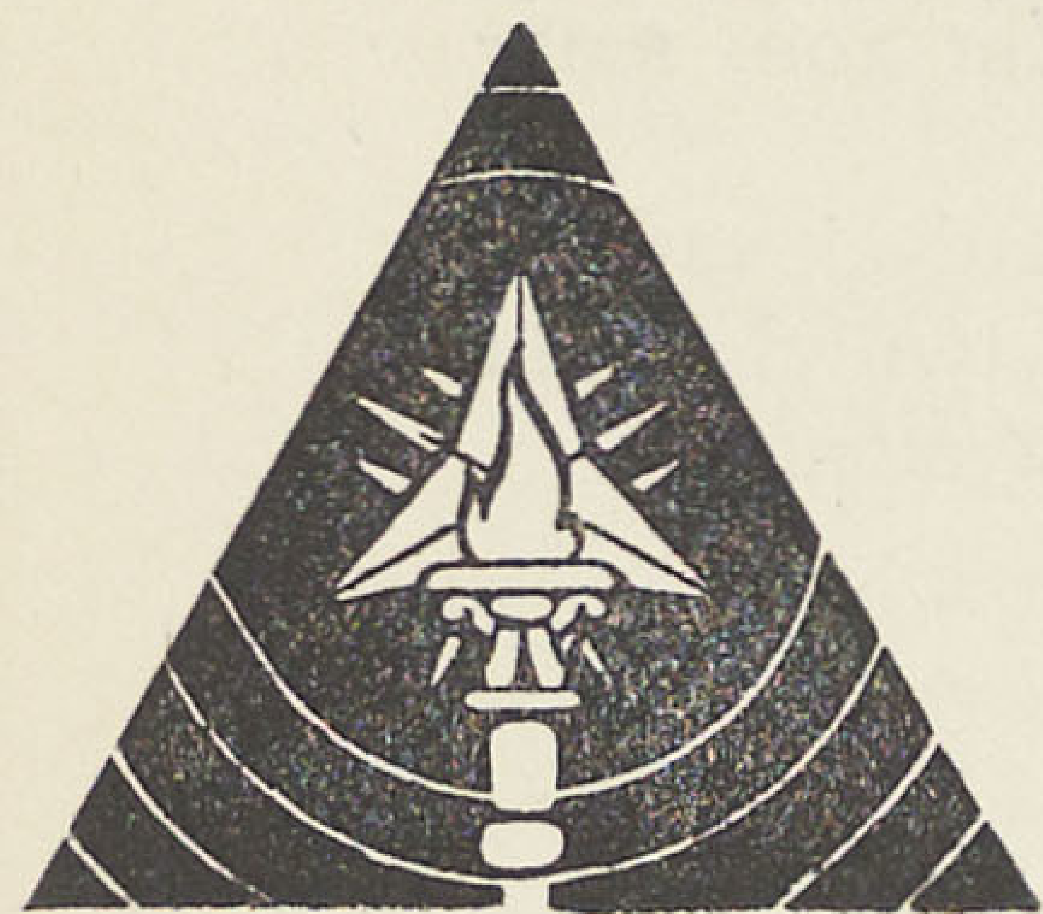
Maar wanneer ge den weg van het humanisme volgt tot deze uitloopt in de ontreddering van onzen tijd, dan weet ge in deze regels de oplossing van al deze verwarring.

Daartegenover staat het Nationaal-Socialisme als een wonder God's. Het hervond den vasten grond in de wetten van God's schepping, het hervond 's menschen eeuwige taak in het gehoorzamen aan deze roeping, het hervond het geloof in des menschen roeping. Het zond den mensch niet in de woestijn van het internationalisme, om daar te versmachten in het stuifzand van de eigenliefde, of om te verdorsten bij den aanblik van een steeds terugwijkende fata morgana van wereldverbroedering, maar het deed en doet hem elken dag opnieuw beleven de waarheid van:

„Gij hebt, o albestierend Koning,
De plaats bepaald van ieder's woning,
Den kring, waarin hij werken moet".

Wie zoo oorsprong, plaats en grootte van zijn taak heeft weten te vinden, die dankt God voor elken dag, dat het hem vergund is, daaraan te mogen werken.

v. K.

Voorwaarden door het Nationaal-Socialisme gesteld

II.

Arbeidzaamheid is een eigenschap, die aangetroffen wordt bij alle volkeren van oude beschaving, behalve in perioden van verval en inzinking en kort daarvoor. —

Het Nederlandsche volk heeft een oeroude beschaving en was altijd een volk van stoere werkers. En nog is het in staat tot een krachtsontwikkeling en tot verrichtingen, die aller bewondering afdwingen. —

In gewonen doen is ons volk een rustig, nuchter volk. Zijn gedachtenwereld is vooral rijk aan gezichtsbeelden en voorstellingen van handeling. Dit was ook zoo bij de meeste *beroemde* Nederlanders, onze groote schilders en wiskundigen; onze veldheeren en zeehelden, allen menschen van de daad. — De Vader des Vaderlands, Willem de Zwijger, behoorde ook tot het Nederlandsche type. —

Niet praten maar doen, is een geliefd gezegde van den doorsnee eenvoudigen Nederlander.

Maar juist daarom, juist omdat hij minder geschiktheid bezit zijn energie te spuien in een woordenvloed, juist daarom is voor ons volk de lediggang, de werkloosheid zoo'n zwaar drukkende vloek. —

Wanneer onze regeerders echte Nederlanders waren gebleven, zouden ze dat voelen en hun medegevoel beter toonen. Zooals in Duitschland elke minister een tijdje mee moet loopen in de werkverschaffing, moesten hier bij ons alle ministers en kamerleden ook een jaartje aan den steun — minstens een jaartje, want de gevolgen van den steun doen zich pas in het tweede jaar gevoelen. —

En waarom niet? Onze ministers zijn toch allen Christelijk willende menschen, die ook den minsten broeder trachten lief te hebben? Zelfs zou de werkloosheid voor onze politieke leiders nog niet eens zoo drukkend zijn als voor den doorsnee Nederlander, omdat zij in hun vermogen tot veel praten nog zouden hebben een veiligheidsklep voor de opgepotte energie, welke den eenvoudigen volksgenoot gewoonlijk ontbreekt.

Arme krankzinnigen laat men werken, omdat de arbeidstherapie gebleken is de allerbeste medicijn te zijn voor die ongelukkigen, maar voorkomen van lichamelijke en geestelijke ziekte, daar zijn we nog niet aan toe, dat kan eenvoudig niet, dat is niet alleen te duur, 't is zelfs onmogelijk, zeggen onze regeerders.

Als van Heutz iemand hoorde zeggen, „het kan niet", antwoordde hij, „U moet zeggen: *ik* kan het niet", vraagt het maar aan Colijn.

Wee den regeerders, die de levensbronnen van hun volk vertroebelen en verstoppen. Zij kweeken door den langdurigen steun daadwerkelijk de

misdaad aan. Laat ieder dit absoluut vaststaande ervaringsfeit ter harte nemen: *Er is nog nooit een misdadiger voortgekomen uit een normaal gezin, waar liefde heerschte en arbeidsvreugd.*

Onze Leider heeft dadelijk bij ingeving gevoeld en later steeds beter begrepen, aan welke gevaren ons volk blootstaat en wordt prijsgegeven. Ten gevolge van de werkloosheid wordt het steeds makkelijker een slachtoffer van het verdeel-en-heersch-stelsel. Zoo sluit de vicieuze cirkel zich van zelf; dan wil de meerderheid immers niet anders meer?

Tot den strijd tegen die gevaren, welke ons volk bedreigen, heeft Mussert ons opgeroepen.

Alleen wie arbeidzaam is en arbeidsvreugd bezit, kan een goed volgeling van Mussert zijn. — Arbeidzaamheid alleen is niet genoeg, de arbeidsvreugde moet er bij.

Wie arbeidt met chagrijn in het hart, is slachtoffer van de vernietigende krachten van den haat, die als zij zich niet naar buiten kunnen richten, zich ook naar binnen kunnen keeren. Dan handelt de mensch uit onbewusten dwang en is niet waarlijk vrij. —

Het beste middel daartegen in zoo'n geval is om naar een verband te zoeken tusschen den arbeid, die men juist bezig is te verrichten, en de personen, die men liefheeft, personen uit zijn naaste omgeving allereerst en dan steeds verder gaande te denken aan zijn heele volk. Dan wijken geleidelijk, en vaak ongemerkt, de vernietigende machten van den haat uit ons gemoed en maken plaats voor opbouwende gedachten, die gepaard gaan met gevoelens van naastenliefde en van vreugde. —

Dan keert de arbeidsvreugde in ons terug, en dan pas kunnen wij goede N.S.B.ers zijn. —

v. H.

DE ZWARTE LEGIOENEN

JAN DE GOOYER

W.P.A. FRANSE

WIJ ZIJN HET LEGER VAN DEN AR - BEID. WERKERS WAAKT

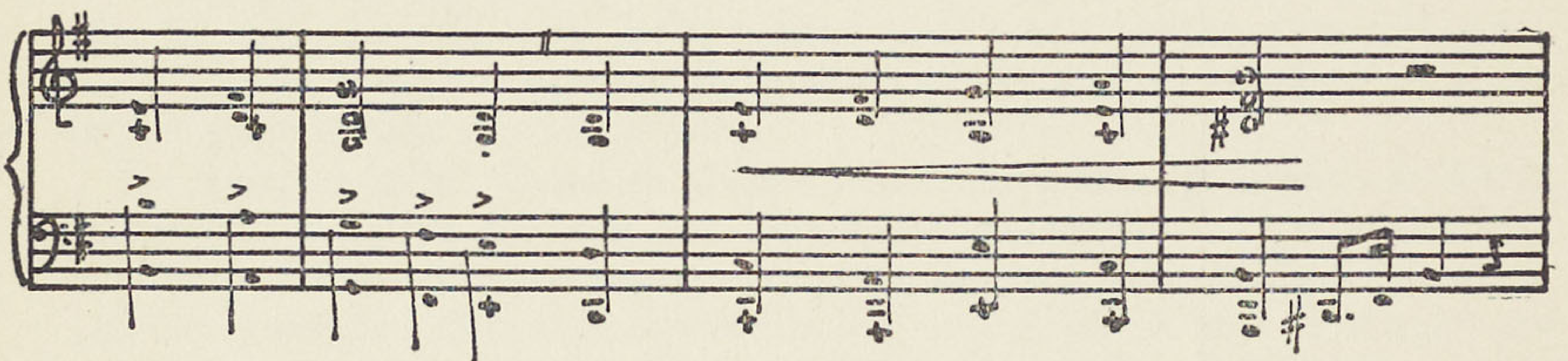
OP! HOORT ONZE KLOP! WIJDT WIL EN DAAD AAN NEERLANDS EEN -

HEID, GEEN MACHT ZET ONZEN OPMARSCH STOP! TIENDUIZEN -

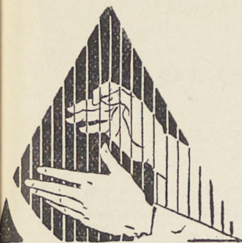

DEN MARCHEEREN, MAAKT VOOR ONS HEIR RUIM BAAN!

NIETS KAN DE ZWARTE TROEPEN KEEREN, OP! ACHTER MUSSERT AAN!

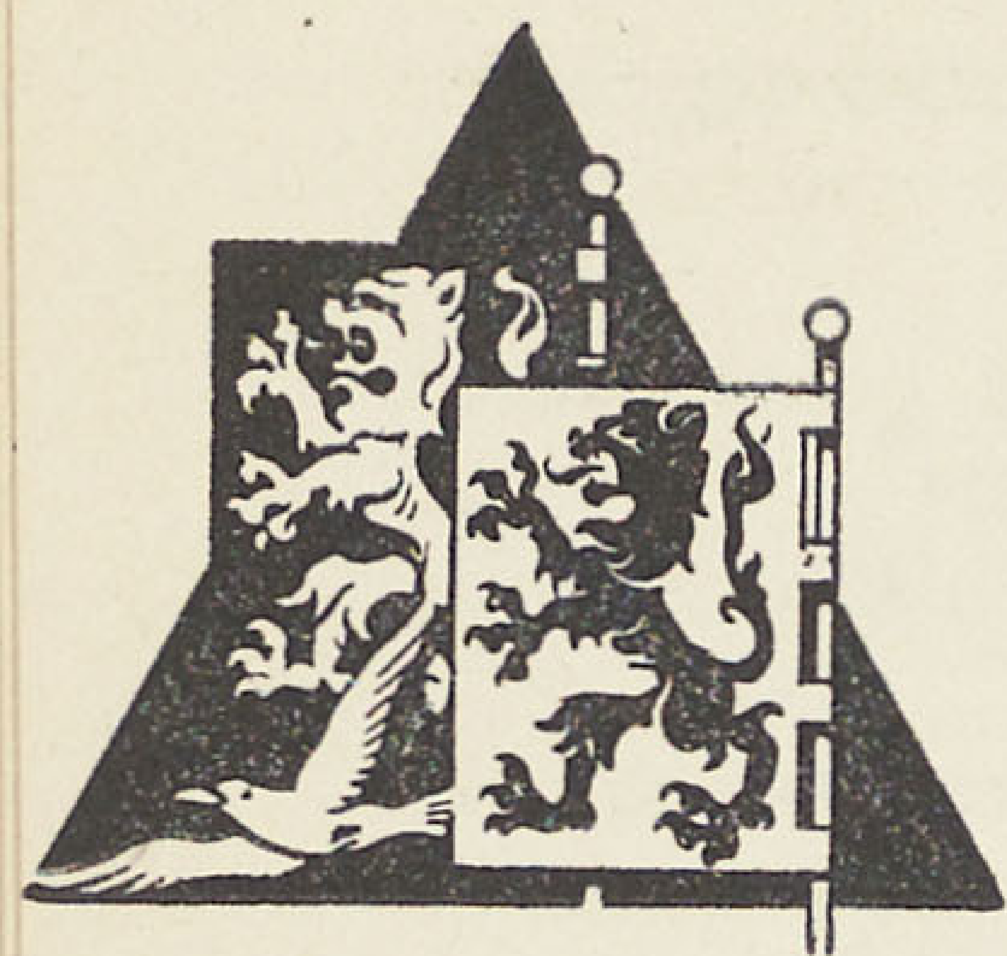

De Zwarte Legioenen

Jan de Gooyer. W. P. A. Franse

Wij zijn het leger van den arbeid.
Werkers waakt op !
Hoort onzen klop !
Wijdt wil en daad aan Neerlands Eenheid,
Geen macht zet onzen opmarsch stop !
Tienduizenden marcheeren,
Maakt voor ons heir ruim baan !
Niets kan de zwarte troepen keeren,
Op! achter Mussert aan !

Wij zijn de zwarte legioenen.
Wie ons weerstaat
Gaat van de straat !
Ons zakt de moed nooit in de schoenen,
Met Mussert winnen wij den staat !
Tienduizenden marcheeren,
Maakt voor ons heir ruim baan !
Niets kan de zwarte troepen keeren,
Op! achter Mussert aan !

De Dietsche Landen

TER INLEIDING.

Wat is een Volk?

Het begrip „volk" is het eerste begrip. Het mag niet afgeleid worden uit een voorafgaand begrip als b.v. „staat". „Volk" afleiden uit „staat"; zoo deed het vroegere absolutisme. Gebouwd op het begrip „staat" is ook het „volks"-begrip der liberalistische, marxistische en fascistische [1]) wetgevingen.

Zij allen zeggen „natie", waar zij hoogstens „staat" mogen zeggen. Zij spreken over „volk", waar er slechts van „bevolking" of van „staatsburgers" sprake kan zijn.

In de plaats van de natuurlijk-gegeven orde stellen zij de resultaten van hun door materialistische baatzucht, klassebelang, persoonlijke ambitie of willekeur gedreven compromissen-politiek.

Niet „staat", wel „volk" zal het éérste begrip zijn. Verkeerd is de voorstelling alsof „volk" altijd en overal „staatsvolk" zou zijn. Het tegenovergestelde zou althans voor West-Europa moeten gelden. Elke staat zou slechts één enkel volk — maar dan ook dit volk in zijn geheel — mogen omvatten, met uitsluiting van alle vreemde volkeren of volksdeelen.

Inzicht in het wezen van de „familie" is noodig om het begrip „volk" goed te verstaan.

Door de vrije keuze en den verderen wil van twee menschen- man en vrouw- wordt een bepaalde lichamelijke en geestelijke gesteltenis van het voorgeslacht overgedragen op de nakomelingen. Karakter en aanleg eenerzijds, kundigheden en geestelijk goederenbezit anderzijds, m.a.w. bloed en geest, overerving en overlevering van de vroegere geslachten, wordt in en dóór de familie — eerste kern van het volk — op de latere generaties overgedragen.

„Volk" kan men dus ook bepalen als: de stamgemeenschap van al de familiën welke in hun sociale geledingen de samenleving van dorpen uitmaken, een grondgebied uitrusten om in hun levensbehoeften te voorzien, en in hun geheel daarop een kultuurvorm ontwikkelen.

Zooals in de familie, is er ook in het volk én een bloedverwantschap, én een geestelijke verwantschap (kultuur), een eigen zending én de daartoe noodzakelijke leiding en gevolgschap; en is het volk zooals ook de familie het is, een lotsgemeenschap die haar eigen geschiedenis maakt.

---

1) Dit geldt misschien ten deele voor de fascistische wetgeving, doch zeker niet voor de op *volkschen* grondslag berustende nationaal-socialistische gedachtenwereld.

(Opstelraad Ontw. Volk).

Het begrip„volk" wijst méér op een gericht-zijn naar de toekomst door de eigen zending aangewezen; in het begrip „stam" valt de nadruk méér op het verleden, de afkomst, het bloed.

„Volk" nu *wil* groeien naar eigen natuur, maar *wordt* gekweekt of opgebouwd, t.t.z. krijgt vorm (gestalte) door de geschiedenis.

De vrije daad van de volks*leiding* bepaalt of de geschiedenis *in* of *tegen* de lijn van de volks-zending verloopt.

De leiding bemoeilijkt dien natuurlijken groei of maakt hem onmogelijk, wanneer zij niet handelt in de lijn der eigen volkszending; zij begunstigt dien groei door de lijn der eigen volkszending te volgen.

In elk volk zijn krachten aanwezig om goed te groeien. Wordt er dikwijls slecht gebouwd, zoo is de schuld te zoeken in de onbekwame, onbevoegde leiding en/of in de tuchteloosheid der leden van het volk. Hetgeen in den loop der geschiedenis door het eene geslacht verknoeid werd, moet door het volgend geslacht weer goed gemaakt worden. Dáárin óók ligt de solidariteit der geslachten. Zij boeten en zoenen voor elkanders misdaden en vergissingen, zooals zij ook de voordeelen genieten van elkanders volks-trouwe.

Daarom kan het op bepaalde oogenblikken noodig zijn radicaal den steven te wenden. Leiding en gevolgschap — heel het volk — moeten terug tot den natuurlijk gegeven grondslag. Is daartoe een geweldige ruk noodig: hij worde gegeven! Ook indien in den schoot der natie zelf daartegen tegenstand zou rijzen.

De „natuur" van „volk" is : bloed en bodem.

Bloed is: aanverwantschap, ras, lichaam, geestelijken aanleg en karakter.

Bodem: het volk is niet af te scheiden van het landschap waar het zich gevestigd heeft, waar het zijn leven heeft ingesteld en zijn geest vorm gegeven.

De natuur van het bloed heeft gestalte gekregen op de natuur van den bodem, en de bodem heeft in zekeren zin zijn uiterlijke gesteldheid verworven door de inwerking van geest en arm zijner bewoners. Is „volk" een uitstraling van „bloed", het is ook de weerspiegeling van vaste bodemeigenaardigheden.

Door bodem, wordt hier bedoeld: grond, water, lucht. Wij zeggen niet: omgeving, midden, milieu; omdat wij bedoelen de *eigengeaardheid* van deze omgeving, en omdat „omgeving" een veel te eng ruimtelijk opgevatte term is. Een bepaalde eigen-geaardheid van bodem, water, lucht, op zeer grooten *afstand* van een zekere plaats, kan daar soms grooteren en sterkeren invloed uitoefenen dan kleine *plaatselijke* afwisselingen en veranderingen.

Ruimtelijk is dat zoo. In den tijd is het niet anders. Gebeurtenissen van eeuwen her, laten heden nog hun nawerking voelen; bepaalde voorvallen van énkele jaren geleden hebben integendeel soms geen invloed meer.

Door „volk" bedoelen wij hier niet „het volk" als abstract begrip, maar wel „dit bepaald volk, *ons volk*". Een concreet, zichtbaar en tastbaar gegeven dus, waarbij het overbodig is nog verder naar een wiskundig juiste bepaling te vragen.

„Ons volk" blijft „ons volk", afgezien van de uitgestrektheid van het beheerschte gebied, van zijn getal, van zijn stoffelijken en geestelijken

welstand, van zijn macht en aanzien. Ons volk bestaat. Dit bestaan kan beschreven worden naar zijn wezen en bestemming, naar zijn werk en geschiedenis, naar den „stand" dien het inneemt in verleden en heden. Daarom moeten wij zijn toekomst kennen, zijn bodem, zijn gesteldheid, zijn arbeid, zijn geschiedenis, zijn mogelijke toekomst.

II

HET DIETSCHE. — DE DIETSCHE LANDEN.

Dietsch-Duitsch.

Het Dietsche volk is een eigen-geaard volk. Het onderscheidt zich daardoor van alle andere volkeren, ook van het aanverwante *Duitsche* volk, waarmee het nochtans *oorsprong* en in zekeren zin *bodem* gemeen heeft. Het ontwikkelde evenwel een eigen geest en een eigen kultuur, heeft een andere geschiedenis en een verschillende toekomst.

„Dietsch", „Duitsch" beteekende oorspronkelijk „volksch" (volk = diot); Dietsch, Duitsch was: alles wat tot onzen eigen volksaard behoorde, in tegenstelling met het vréémde: het Waalsche, het Latijnsche. Het nationale, eigenvolksche dus tegenover het onnationale, onvolksche, tegenover het vreemde (van ándere volkeren) als tegenover het universeele.

In de Neder-Frankische en Neder-Saksische dialecten heette het „Dietsch". Bij de Germaansche stammen uit de hooger-gelegen gebieden: „Duitsch". — Vanaf de 7e eeuw kregen de woorden „Duitsch, Duitscher, Duitschland" hun ethnische en politieke beteekenis. „Dietsch Dietscher" kreeg misschien nog vroeger zijn ethnische beteekenis. Van „Dietschland" was nergens sprake. Eerst op het einde der 19e eeuw, en dan nog uitsluitend in kultureelen zin, komt het woord voor. Na den oorlog 1914-18 ontmoeten wij den term „Dietschland" maar *niet* als beantwoordend aan een werkelijkheid, maar als een *eisch*, de alzijdige nationale revendicatie-leuze van een zuiver, onverminkt Dietsch leven in een uitsluitend Dietschen staat, Dietschland is aldus: een werkelijkheid in wording.

Nederland-Dietschland.

Eenmaal onttrokken aan de politieke macht van naburen, en eenigszins reeds als een eenheid beschouwd. kregen de Dietsche gewesten den naam „Lage landen bij de Zee" of „Nederlanden".

De namen „Dietschland" en „Nederland" dekken elkaar niet. De „Nederlanden" immers omvat ook niet-Dietsch gedeelten: zoo *Waalsche* als Artesië. Henegouwen, Namen en het Zuidelijk deel van het Luiksche Sticht; zoo *Duitsche* als Luxemburg.

Na de scheiding in de 17e eeuw werd onder „Nederland' 'enkel nog verstaan de Republiek der Vereenigde Provinciën. Dit Nederland wist, bijna zonder onderbreking, tot op heden zijn onafhankelijkheid te bewaren. Om zijn ligging, omdat de kultuur zich daar het best ontwikkelen kon, en omdat van daaruit Frankrijks pogingen tot opslorping der

Spaansche — of Oostenrijksche (zuidelijke) Nederlanden verhinderd werden, kan het beschouwd worden als het kernland van Dietschland.

De Zuidelijke Nederlanden vormden later het koninkrijk België. In de Zuidelijke Nederlanden kreeg het Waalsch gedeelte steeds meer invloed en macht, zoodat het tweemaal de moeizaam verkregen Nederlandsche eenheid kon te niet doen.

De naam „Groot-Nederland" hoewel ook gebruikt voor: het Nederlandsche Moederland en zijn koloniën — kan als de evenwaardige van „Dietschland" beschouwd worden. „Groot-Nederland" is zeer duidelijk: de Nederlanden zonder het Waalsch gedeelte.

Een „Dietschland" in den zin van: Groot-Nederland en daarbij de Walen, is *geen Dietschland*. Het is een *groot-België*. Het is in zekeren zin het herstel van den Nederlandsch-Burgondischen staat van Filips den Goede en zijn opvolgers. Hun staat was geen *Dietsche* staat, kón geen Dietsche staat zijn. Hij kan het ook heden niet zijn.

Dietsch-Friesche Volkseenheid.

Tegen het gebruik van den naam „Dietschland" wordt aangevoerd dat de Friezen niet behoorden tot de zich Duitsch- of Dietsch-noemende stammen, hoewel zij ook Germanen zijn, en dat hun taal — nauw verwant aan het Engelsch — als een tak van de Germaansche talen zich stelt tegenover het Frankisch en het Saksisch, de andere Germaansche dialecten.

Hetzelfde geldt voor Friesch en Duitsch. Toch zal niemand ooit beweren dat de Oost-Friezen over de Eems, en de bewoners van Noord-Friesland (Westkust van het Kymbrisch schiereiland) geen volwaardige „Duitschers" zouden zijn, ten zelfden titel als hun volksgenooten uit Pruisen of Beieren.

Nu is tusschen „Duitschers" (in den meer eigen zin) en Friezen het ethnisch en vooral het linguïstisch (taalkundig) verschil gróóter dan tusschen Friezen en „Dietschers" (in den engen zin).

Sedert 300 jaar beschouwen de Friezen zichzelf als Nederlanders zoogoed als de echte „Hollanders". Evenwel is als *omgangstaal* hun eigen taal in gebruik gebleven. Het Friesch is geen Nederlandsch; is er wel zeer nauw mede verwant. Het heeft mét het Neder-Saksisch en het Neder-Frankisch bijgedragen tot het ontstaan van het Nederlandsch, de taal der Dietschers.

Friesche elementen waren bepalend bij de vorming van het volkskarakter der kustbewoners, vooral van de „Vlaamsche" (in eigenlijken zin) kustbewoners.

Voor de mogelijkheid van een Dietsch-Friesche volkseenheid pleit nog hetgeen wij zien bij de Angel-Saksen. De Angelen behoorden tot denzelfden niet-Dietschen Germaanschen tak als de Friezen. De Saksers waren Dietschers. Uit hun beider vermenging (er waren ook nog Friezen bij) ontstond het Angel-Saksische volk, hetwelk *politiek* verslagen door den Normandiër, *kultureel* overwinnaar was.

Hoewel niet behoorende tot de oorspronkelijke Dietsche *stammen*, behooren de Friezen nochtans tot het Dietsche *volk*. West-Friesland is daar nog als bewijs.

Wie een naam zou wenschen waarin met alle stam-onderscheid reke-

ning wordt gehouden, kan, naar het voorbeeld van het vroegere „Heilig Roomsche Rijk der Duitsche Natie" het Dietschland onzer droomen betitelen als den „Nederlandschen Staat der Dietsche natie". Het eerste deel van dezen naam wijst op het verleden en op de ligging in Europa. Het tweede deel onderscheidt den echten vorm (*den* vorm!) van alle verwerpelijke stáátsche vormen als b.v. den Nederlandschen Staat der Burgondiërs, die ontstaan gaf aan de dualiteit Nederland-België, en diè, óók in de toekomst, steeds zijn zou de „Nederlandsche Staat der Walen", wiens voortbestaan slechts mogelijk zou zijn door het uitroeien van al het Dietsche.

Dietsch-Vlaamsch.

Vlaamsch is Dietsch. Maar het omgekeerde is niet waar.

„Vlaamsch" zou men kunnen noemen het Dietsche in zijn specifieke verhouding tegenover het Waalsche (Fransche).

De Dietsche streek tusschen de huidige Belgisch-Nederlandsche staatsgrens en de Zuidelijke Dietsch-Waalsche volksgrens noemt men aldus „Vlaanderen". De bewoners van het gedeelte van België ten N. van deze *volks*grens worden „Vlamingen" genoemd; allen die beneden deze grens wonen, worden als „Walen" aangeduid.

De naam van het oude, wereldberoemde graafschap Vlaanderen werd bij uitbreiding aan deze Dietsche gewesten gegeven.

Wanneer na 1830 de strijd om het behoud van het Dietsch karakter van ons volk loskwam, werd bij voorkeur die oude naam aangenomen om die gedeelten van de Dietsche gouwen *van de Noordzee tot de Maas* aan te duiden. Vroegst, sterkst en meest dreigend was de Dietsch-Fransche tegenstelling tot uiting gekomen in het oude graafschap Vlaanderen. Daar ook was op het hachelijkste oogenblik een heftige strijd ontbrand om het behoud der Dietsche eigen-aardigheid. De zegepraal werd niet bevochten, maar het volksbestaan werd gevrijwaard, en voor de toekomst bleven vele mogelijkheden open.

Van een „Vlaamsch volk" echter kán en mág er geen sprake zijn. Er is geen „Vlaamsch volk" dat stamverwant zou zijn met een zgn. „Hollandsch volk". Er is een Dietsch, Nederlandsch volk.

Evenmin kan men *tegenover* de Belgische „staatsnatie" (het niet-bestaande Belgisch volk!) een „Vlaamsch" volk stellen. In België staat tegenover het Fransche volksdeel (de Walen) een deel van het Dietsche volk.

Zijn dan de bewoners van de Zuidelijke Dietsche gewesten op géén enkele manier inniger *met elkaar* verbonden dan met de Noordelijke Dietsche gewesten?

Door iets *wezen-lijks? Neen!*

Maar wel is er de band van de gezamenlijke achteruitstelling en verdrukking door de Walen, door België, met medehulp van de verbasterde na-apers van de Walen: de franskiljons.

Nederlandsch-Nederduitsch.

Als táálnamen dekten „Nederlandsch" en „Nederduitsch" elkaar vrijwel. Tot in het midden der 19e eeuw werd het Nederlandsch zoo in Rijks- als in onbevrijd Nederland gewoonlijk Nederduitsch genoemd.

Men mag echter hieruit niet afleiden, dat het gebruik van het woord „Nederduitsch" tot in de negentiende eeuw in onze Nederlandsche gewesten, zou getuigen van samenhoorigheidsgevoel met de stamverwanten in het Oosten. Na 1500, onder invloed van Luther's bijbelvertaling, werd het Nederduitsch er volledig verdrongen en werd practisch het Hoogduitsch de eenig bekende en beteekenis-hebbende taal. Daardoor werd ook de staatkundige grens tusschen de zeven provinciën en de Duitsche landen definitief taalgrens. Ter onderscheiding met het Hoogduitsch werd toen in de lage landen de Dietsche taal als Nederduitsch aangeduid. 1)

Tegenwoordig wordt „Nederduitsch" als taalnaam enkel gebruikt als verzamelnaam voor de Duitsche dialecten gesproken ten O. van de Nederlandsch-Duitsche grens ten N. van de Benratherlinie t.t.z. de lijn Aken-Benrath (ten Z. van Dusseldorf) — Cassel-Zerbst (a/ Elbe) — Frankfurt (a/ Oder) — tot aan de Netze (bijrivier van de Warthe, zelf bijrivier van de Oder.)

Nederlandsch en Nederduitsch kregen daarenboven voor die gewesten een ethnische beteekenis, waardoor het Saksendom en de oude zeestammen gesteld worden tegenover het Frankendom. Nederlandsch nu is in hoofdzaak Frankisch.

Uit het Neder-Duitschdom ontwikkelde zich in het W. een eigen Middel-Nederlandsche of Dietsche kultuurvorm.

In het O. veroverde de Hoogduitsche kultuur langzaam het Nederduitsche gebied. De *Nederlandsche* kultuurvorm streefde naar het O., de *Nederduitsche* streefde naar het W. Beide trachtten hun invloed te doen gelden op stammen die zoowel voor den eenen als voor den anderen ontvankelijk waren. Het vastleggen der Nederlandsch-Duitsche staatsgrens stelde een einde aan dat wederzijdsch vooruitdringen. Nederlandsch werd het land en het volk met het Nederlandsch als kultuurtaal; Nederduitsch het land en het volk die het Hoogduitsch als kultuurtaal aannamen.

Nederlanders (Dietschers) en Nederduitschers zijn stamverwanten; Neder-Franken op den Rijn langs beide kanten der staatsgrens; Neder-Saksers eveneens, maar meer naar het N.; in beide gebieden een paar Friesche overblijfselen: in Rijks-Nederland in de provincie Friesland; in Duitschland: Saterland (een taaleilandje ten O. van de Eems, in Oldenburg en in eenige N.-Friesche dorpen (Helgoland, Sylt en andere eilandjes, met de tegenover liggende kust over een lengte van ± 60 km.).

* * *

Groote mogelijkheden lagen dus besloten in het wezen der Dietsche stammen. Ook lagen er in de kiemen der verbrokkeling die er uit gegroeid is. Deze stammen konden hun uitbundige volkskracht (dit is geen stijlfiguur) nooit stelselmatig aanwenden in een nationaal eigenbeleid. Daardoor konden zij nooit werkelijk „leiden", maar „ondergingen" zij steeds de over hen heenvarende gebeurtenissen. „Politiek" was de Dietscher steeds de mindere. Hij is het nog. Het *Dietsche* ging echter niet ten

1) In dit verband vgl. men o.m. het artikel „Gevaarlijke Nederduitsche droomen" in „De Dietsche Gedachte", jrg. 12 (1937), blz. 138—139, en Dr. R. P. Oswald: „Deutsch-Niederländische Symphonie", blz. 226—251 (dit laatste met eenig voorbehoud).

onder. De Dietsche geest kende perioden van verkwijning. Door eigen kracht heeft hij zich steeds terug opgericht en tegen geweld en intrigues *in* zich doorgezet.

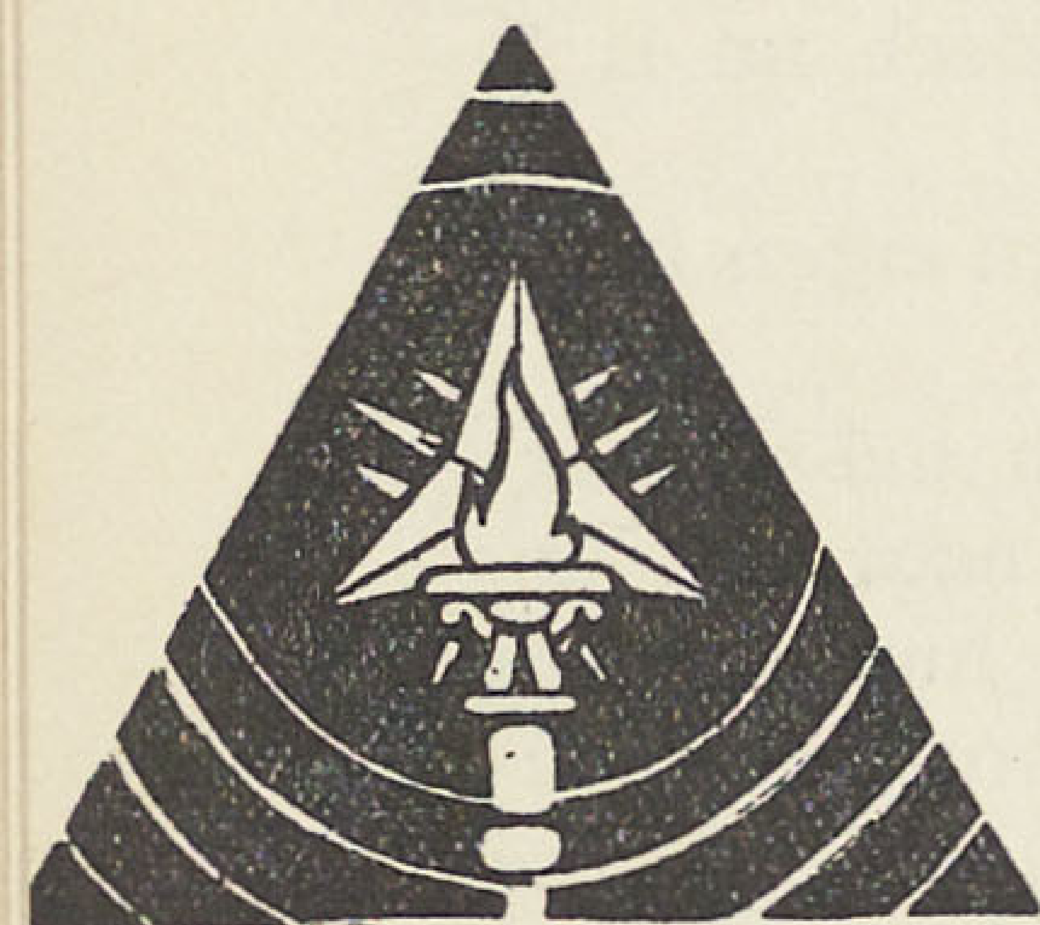
Vandaar onze hoop en ons vertrouwen dat eenmaal de herleving en hereeniging van het heele Dietsche volk werkelijkheid wordt. Op voorwaarde dat het niet langer *politiek* onbeholpen blijft, en léére wat nationaal beleid beteekent. 1)

D. R.

(Wordt vervolgd.)

---

1) *Noot van den Opstelraad.*
Bovenstaand, belangwekkend opstel namen wij over uit de Louwmaand-aflevering van „De Blauwvoet", Jrg. 8.

„Mussolini heeft altijd gelijk !"

Kort geleden kon men in de demo-liberale pers de „Tien Geboden van de Fascistische Militie" lezen. Nu zijn er wel eens vaker zulke fascistische „Tien Geboden" wereldkundig gemaakt, die telkens weer verschillend van inhoud waren, maar dezen keer waren het heel bijzondere „Tien Geboden", en wel vanwege het tiende gebod, dat kort en bondig heette te luiden: „Mussolini heeft altijd gelijk!"

Dát zinnetje had het hem bij de demo-liberale journalitici gedaan! Uit dat zinnetje alleen toch bleek immers de ten top gedreven dwaasheid, waartoe het Fascisme leidt! Stel je voor: „Mussolini heeft altijd gelijk!"

Wij weten niet, of deze „Tien geboden" echt of niet echt zijn, maar als er één van die geboden echt is, dan is het zeker dit tiende gebod!

Een „verstandig" mensch, zooals er tegenwoordig helaas zooveel rondloopen, zullen de haren te berge rijzen, wanneer hij ons dit hoort verkondigen. Zijn onmiddellijk antwoord zal zijn: „Onzin! Niemand heeft *altijd* gelijk!" En als deze verstandige mensch dan bij overmate van ramp nog een „intellectueel" is, dan zal hij ons in een ellenlang betoog trachten duidelijk te maken, dat zulk een uitspraak eenvoudigweg monsterachtig is, omdat nu eenmaal het „gelijk hebben" op zijn minst twee kanten heeft. Hij zal ons vertellen, dat daarom waarschijnlijk hij het meest gelijk zou kunnen hebben, die in zeer bepaalde omstandigheden en onder zeer bepaalde voorwaarden het best den weg weet te bewandelen, die den gulden middenweg het meest nabij komt.

Wij, Nationaal-Socialisten, hebben maling aan al dergelijke „verstandige" en verstandelijke betoogen. Met het beetje hersenen, dat onze tegenstanders ons uit louter „humaniteit" nog hebben willen laten behouden, denken wij er anders over en wij zeggen het den Italianen na: „Mussert — de Leider heeft altijd gelijk!"

Immers, wat willen wij daarmee zeggen?

Dat wij, als Nationaal-Socialisten *èn als Kameraden* een onvoorwaardelijk vertrouwen stellen in onzen Eersten Kameraad, in onzen Leider en dat wij dit vertrouwen tot uiting brengen door hem onder alle omstandigdigheden onwankelbaar trouw ter zijde te staan.

Wij doen dat niet, omdat ons verstand ons zegt, dat wij om deze af gene reden vertrouwen moeten hebben in den man, die ons voorgaat, maar uitsluitend en alleen omdat ons nationaal-socialistisch voelend en kloppend *hart* ons eenvoudig daartoe *dwingt* zonder te vragen naar een waarom en waarvoor! Het Nationaal-Socialisme is nu eenmaal niet iets, dat men door het verwerken van veel geleerdheid kan verwerven, evenmin als het iets is, dat zich tot in zijn diepste wezen verstandelijk laat beredeneeren. Een beredeneerde of beredeneerende Nationaal-Socialist is een paskwil!

Zeker, het Nationaal-Socialisme legt ons den plicht op, onze hersenen te gebruiken en ons eigen te maken, wat het leert en wat het wil. Maar alle hersenwerk houdt op, zoodra wij komen bij de bronnen, waar het Nationaal-Socialisme zijn oorsprong vindt. Daar is de grens, waar alleen ons gevoel, ons hart zijn invloed op ons doen en laten overheerschend doet gelden.

Wie onzer zal het in zijn hoofd halen om koel verstandelijk de heiligste gevoelens te gaan ontleden, die hem ootmoedig het hoofd doen buigen voor de Goddelijke Almacht? Wie onzer zal, beredeneerend de liefde uitpluizen en ontleden, die in hem brandt voor den vaderlandschen grond, voor de volksgemeenschap, waartoe hij behoort en die bloed is van zijn bloed? Wie onzer zal pas na een nuchter onderzoek tot de „wetenschap" komen, dat hij voor dit alles offers, ook het grootste offer, brengen moet, of dat de arbeid iets is, dat eigenlijk eerbied moet afdwingen? Niemand! Wij allen, wij weten, neen wij voelen het! Wij voelen het uit het diepst van ons hart, dat ons den weg wijst, dien wij moeten bewandelen, ons hart, dat op onnaspeurbare wijze ook ons al datgene opdringt, wat sinds onheugelijke tijden leefde in de harten onzer voorvaderen en dat door hen als goed, zuiver en juist werd aanvaard.

Aan de bronnen van het Nationaal-Socialisme staat hij, die ons voorgaat: onze Leider.

Van hem weten wij, dat alles, wat in óns hart leeft, in nog heviger mate leeft in het zijne. Van hem weten wij, dat hij het was, die alles, wat in ons sluimerde en ons thans bezielt, wekte, dat hij het was, die ons deed opstaan omdat hij ons voor ging. Van hem weten wij, dat onze hoop en onze nooden in zijn hart een duizendvoudigen weerklank vinden. Van hem weten wij, dat onze offerbereidheid de zijne niet kan overtreffen. Wij weten, dat hij *de* Leider, *onze* Leider is!

En daarom zeggen wij: „De Leider heeft altijd gelijk!"

En wij zeggen dit met des te meer *recht,* omdat wij weten en voelen, dat wij, door hem zulk een onvoorwaardelijk vertrouwen te schenken,

daarmede tevens een verantwoordelijkheid op zijn schouders laden, die onnoembaar zwaar is.

Wie zulk een verantwoordelijkheid durft te aanvaarden, moet een kerel zijn van stavast! Een kerel, die er met zijn leven voor in staat, dat hij het in hem gestelde vertrouwen niet en onder geen omstandigheden te schande zal doen! Wie onzer aarzelt om uit den grond van zijn hart te verklaren, dat onze Leider zulk een kerel is?

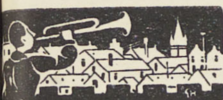
Alleen dan is echter onze Leider in staat om te doen, wat wij allen willen en wat wij allen verlangen, wanneer wij als één man achter hem staan, hetzij in voorspoed, hetzij in tegenspoed. Wij moeten in hem gelooven en wij moeten in zijn daden, in zijn vóórgaan gelooven. Het mag in onze Beweging niet voor komen, dat onze Leider, na een daad, welke ook, verricht te hebben, daarna genoodzaakt zou worden om voor onze Beweging te treden en een soort verontschuldiging in den vorm van een uitleg te geven. Onze Leider is geen parlementair minister-president! Wij verlangen niet van hem, dat hij, zooals de Heer Colijn, door de radio komt verkondigen, dat hij den eenen of anderen getroffen maatregel, die geëigend is om stof op te doen waaien, nader wil uitleggen of er rekenschap van wil geven, om dan te eindigen met een vaderlijke aanmaning om rustig naar bed te gaan! Wij vragen niet om uitleg: wat de Leider doet, doet hij omdat het noodig is en omdat hij weet waarom. En dat is ons voldoende.

Onlangs hebben wij den jubel kunnen hooren, waarmede een andere Leider door zijn volksgenooten werd begroet toen hij een daad verrichtte, die eenig is in de geschiedenis der volkeren. Hitler zou deze daad nimmer hebben kunnen verrichten, indien hij niet geschraagd ware geweest door het onvoorwaardelijk vertrouwen van de millioenen, die hem op het schild hebben geheven. De jubel, die ons, luisteraars, tegemoet klonk en die ons soms een brok in de keel deed schieten, was het bewijs, dat hij, in het volle bewustzijn zijner verantwoordelijkheid, slechts datgene had gedaan, wat het Duitsche volk wilde, dat hij zou doen, zonder hem daarbij te vragen naar het waarom, waarvoor of waartoe?

Kameraden, wij hebben ons achter Mussert geschaard. Onder zijn leiding willen wij ons volk uit het moeras redden, waarin het dreigt ten onder te gaan. Onder zijn leiding willen wij een nieuw Nederland opbouwen, willen wij Dietschland herbouwen en het de plaats in de rijen der volkeren doen innemen, waar het krachtens zijn grootsche geschiedenis recht op heeft. Hij gaat ons voor in den strijd en in het doen van ons aller plicht. Hij, de Leider, gaat voorop. Op hem vallen de zwaarste slagen, op hem drukken de zwaarste lasten. Kameraden, laten wij, eens van zin, onder alle omstandigheden hem het schoonste vertrouwen blijven geven, dat men een sterveling kan geven en dat zijn uitdrukking vindt in het onvoorwaardelijk aanvaarden van dat ééne gebod:

„De Leider heeft altijd gelijk."

S.

Aan onze Lezers!

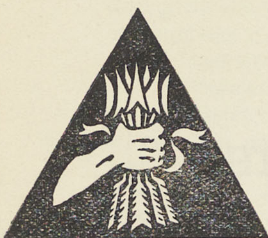
Hoofd Afd. X vestigt er de aandacht op, dat voortaan door zijn Afdeeling niet meer op briefwisseling zal worden ingegaan, indien niet tenminste naast de gebruikelijke maand-namen óók nog de goed-Dietsche maand-benamingen worden gebruikt.

Het behoort tot de taak der Afd. Vorming te waken, dat deze benaming niet verder in vergetelheid raken. Deze benamingen luiden:

Louwmaand (Januari).
Sprokkelmaand (Februari).
Lentemaand (Maart).
Grasmaand (April).
Bloeimaand (Mei).
Zomermaand (Juni).
Hooimaand (Juli).
Oogstmaand (Augustus).
Herfstmaand (September).
Zaaimaand (October).
Slachtmaand (November).
Wintermaand (December).

Men leere deze namen uit het hoofd en... gebruike ze!

Voorts: gebruikt zoo min mogelijk vreemde woorden. Onze schoone taal heeft een onuitputtelijken woordenschat!

Zwarthemden

Zwarte gezellen, bemind en gehaat,
bewonderd, vertrapt en bedrogen,
wrekers der schande en mannen der daad,
voorwaarts, met lachende oogen!
Handen gerekt in den duisteren nacht —
anderen klagen en schreeuwen —
of ons de bloedeigen broeder veracht:
Ons roepen komende eeuwen!

Makkers, soldaten in leven en dood,
gehard op het aambeeld der zorgen,
deelen wij samen ons leed en ons brood,
óók wonden voor 't Neerland van morgen!
Schouder aan schouder, standen en stam,
Vlamingen, Friezen en Zeeuwen!
Neerland of dood — is de laaiende vlam:
Ons roepen komende eeuwen!

Smeden uit boeien slagzwaard en ploeg,
dat kettingen breken en vallen
en uit de wonden, die men ons sloeg,
groeit eens de toekomst van allen!
Dragen de fakkel in iedere straat,
slaan hen, die gapen en geeuwen,
dieper de slaapmuts in 't suffe gelaat:
Ons roepen komende eeuwen!

Aanval geblazen! De stormband vast!
En voorwaarts, vol moed en vertrouwen!
Spijkert de zwart-roode vlag in den mast:
wij willen ons Nederland hou'en!
Vorsten in lompen, ridders der Kroon,
telgen van edele leeuwen,
stormen wij voort over graven en hoon:
Ons roepen komende eeuwen!